

РЕШЕНИЕ

№ 554

гр. София, 06.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5338** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. М., гражданин на И., с адрес по жалбата [населено място], [улица], ет.2, ап.4, чрез адв. П. от САК със съдебен адрес [населено място], [улица], Адвокатска кантора "П., Х. и И.", срещу Заповед № №51з-5304/29.04.2025г., издадена от началник на отдел "Миграция" при СДВР, като иска то съда да бъде върната за ново произнасяне, по заявление на оспорващия с вх. № 101041/15.04.2025г.

С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на отказа, на основание, че оспорващия има осигурен адрес на пребиваване в страната и деклариран в заявлението, представи допълнителна декларация от Б. след образуване на делото. От правна страна претендира неправилно приложение на материалния закон. Не била предоставена информация административния орган да се е свързал с наемодателя на оспорващия, а извършената проверка била неотнормисима по въпроса за предоставено жилище. Претендира допуснато нарушение по чл.35 АПК, тъй като процесният отказ не бил постановен при изясняване на всички относими факти.

Ответникът, в съдебно заседание, в ход по същество и в писмени бележки, чрез юрк. В. - Г., оспори жалбата изцяло като претендира законосъобразност на оспорената заповед на всички основания. Позовава се на съобщение, залепено на декларирания адрес, от дата 13.05.2025г. и представено по делото на л. 14 от делото. Претендира, че и понастоящем оспорващият пребивавал в страната на основание чл.24, ал.1, т.8 ЗЧРБ със статут на продължително пребиваващ и с процесния отказ не се засягало правото му на пребиваване в страната, нито да влиза или излиза от територията на страната, а само правото му да пребивава за по-дълъг период от време. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително представена от адвоката декларация от Б. от дата 24.09.2025г.

Административен съд София-град, като извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт по чл.168 вр. чл.146 АПК, обсъди доказателствата по делото и взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Жалбата е от дата 20.05.2025г., а жалбата е връчена на дата 12.05.2025г., с оглед на което е подадена в срок, същата е допустима.

По фактите:

Х. М. / Н. М., [дата на раждане] , гражданин на И., е подал заявление с вх. № 101041/15.04.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България, в качеството му на представител на чуждестранно търговско дружество, с регистрирано търговско представителство в Република България в Българската търговско-промишлена палата.

Към заявлението са приложени документи, от съдържанието на които се установява следното:

1. Копие на страница със снимка на паспорт № XV 53691141, валиден до 07.04.2026 г. и положен печат за влизане в Р. България на дата 14.04.2025г.;

2. Копие на страница на паспорта с издадена виза от България №[ЕИК], валидна от 02.03.2025г. до 02.09.2025 г. – стр. 23 от делото;

3. Сертификат № 1486 /11.04.2025г. от БТПП за регистрация на търговско представителство с наименование „М. СИМИН И. Ко с Б., с дейности и делови контакти – мед и медни изделия и търговия с мед и медни изделия, търговия с цветни метали в И.. Видно от сертификата за регистрация, представител по право на чуждестранното лице в Република България е А. Наби Х., като първи представител по пълномощие е посочен М. М. Х., а като втори представител по пълномощие – оспорващия по делото М. А. Х.

4. В превод на български език свидетелство за съдимост с № 14042201999533397 от 25.03.2025г., според което оспорващият „няма регистрирани наказателни присъди“, свидетелството е издадено от началник на отдел Съдебни архиви при Прокуратурата в Т., И. ; потвърждение за наличие на банкова сметка, издадена на 09.04.2025г. в ЕГХТЕСАД НОВИН Б. - Ислямска Република И.;

5. Декларация за адрес: в [населено място], [улица], № 17, ет.2, ап. 4 и полица за медицинска застраховка със срок до 29.04.2026г.

Според представената декларация за адрес – л. 32 от делото, същата ес нотариално удостоверен подпис на декларатора й от дата 21.03.2025г. и според която Г. Б., декларира, че е съгласен М. А. Х. , посочени са лични данни и паспорт на оспорващия, „да бъде адресно регистриран и да живее в него за срока, вписан в подписания договор за наем на собствения ми апартамент, находящ се на [населено място], ул. К. Б. Г”, № 17, ет.2, ап. 4. Съгласно изрично изявление в декларацията, същата се подписва за да послужи пред Министерство на външните работи на Република България във връзка със заявление за виза тип Д и адресна регистрация в Република България.

Според удостоверението за финансово състояние на клиент – л. 33 от делото, същото е към дата 09 април 2025г., и е за вид сметка „краткосрочна депозитна, посочени са данни за размери на средства, които съдът възприема като обороти по кредита – постъпления и обороти по кредита и разполагаема сума към 07.04.2025г., еквивалентна на 28, 916 евро по курса на Централната

банка на И.. Посоченото извлечение касае следователно само наличности по сметка, но няма данни за източници на доходи, нито за доходи от конкретна дейност, т.е. за сигурни и регулярни доходи и от конкретни източници или дейности.

С оспорената по делото заповед е постановен отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България в производство по чл.26, ал.1 от Закона за чужденците в Република България, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от същия закон. От фактическа страна заповедта е мотивирана с установеното при извършена проверка за достоверността на декларирания адрес на пребиваване от служители на отдел „Миграция“ – СДВР. Така при посещение на декларирания от Х. М. адрес в [населено място], [улица], № 17, ет.2, ап. 4, на адреса не е установен чуждия гражданин, но бил проведен разговор с домоуправителката на входа - Ч., която заявила, че жилището е собственост на Б., от около една година в имота не живее никой. На въпрос дали Х. М. живее на адреса, същата е заявила, че никога не е виждала това лице и няма информация да живее в жилището.

На основание данните от проверката на адреса, в мотивите на оспорената заповед е формиран извод, че Х. М. не живее на декларирания адрес по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, което съставлявало основание по подаденото заявление да се издаде отказ от предоставяне право на пребиваване на основание чл.26, ал. 1 от ЗЧРБ. И във връзка с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ – при декларираните неверни данни.

В мотивите на оспорената заповед административният орган препраща към изложеното в Становище № 513р-44556/28.04.2025г. на началник -група, в което са посочени подробно установените обстоятелства при проверката, въз основа на което в мотивите на оспорената заповед са формирани фактическите и правни изводи за постановения отказ по заявлението за продължително пребиваване. На идентични правни и фактически основания е направено предложение за отказ по заявлението. Видно от докладна записка от 28.04. 2025г. от полицейски служител С., участвал при проверката, излага идентични фактически обстоятелства, като възприетите в оспорената заповед, в допълнение се посочва, че домоуправителката на входа многократно се е опитвала да се свърже със собственика на жилището, но неуспешно.

Съгласно чл.26, ал.11 ЗЧРБ, отказът за издаване на разрешение подлежи на обжалване пред съда по реда на АПК.

Жалбата е от дата 20.05.2025г., а жалбата е връчена на дата 12.05.2025г., с оглед на което е подадена в срок и същата е допустима.

За компетентността на издателя на оспорената заповед е представена заповед на директора на СДВР с № 5132з-2396/24.03.2021г., по силата на която оправомощава държавния служител, заемащ длъжността началник отдел миграция, да издава или да отказва издаването на разрешения за краткосрочно или дългосрочно пребиваване – пот. 1 от заповедта, което правомощие делегира на основание чл. 23, ал.7 ЗЧРБ. Представена е и заповед за заместване на титуляра на длъжността- Заповед № 513з – 607/22.01.2025г., с която на С. С. е възложено да замества – поради отсъствие титуляра на длъжността Й. Л. А., считано от 22.01.2025г. и до отпадане на необходимостта. Предвид изложеното, съдът приема, че оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването

на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила поради следното:

Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Отказът е издаден на осн. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10 ал. 1, т. 23 - „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.“

Неправилно в жалбата и в писмената защита се твърди, че не са събрани относими доказателства, респективно са обсъдени в мотивите на отказа неотнесими такива. Не е нарушен и принципа на служебното начало по чл.9 АПК, тъй като са събрани и обсъдени относими към процесното заявление данни за факти и обстоятелства, конкретно в проявлението му по ал.2 от същата разпоредба („Административният орган събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица.). Също не са допуснати нарушения на изискванията за съдържание, изложени са мотиви в достатъчна степен, позволяващи на адресата на акта да организира защитата си срещу фактите и обстоятелствата, които са взети предвид при издаването на акта и обосновавали отказа по заявлението му, така и дават възможност на съда да извърши проверка за законосъобразност на волята на органа.

По приложението на материалния закон

Оспорващият е гражданин на трета за Европейския съюз страна и правното му положение не попада в приложното поле на правото на ЕС. Правото на постоянно пребиваване на граждани на трети страни, предоставяно от някои държави членки, е различно от правото на дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни, регламентирано от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни. По специално правото на постоянно пребиваване съставлява по-благоприятна разпоредба, изключва се от приложното поле на директивата, като в съображение 17 от преамбюла ѝ изрично е посочено, че правото на постоянно пребиваване в държава членка не води до такова право в друга държава членка. Правото на постоянно пребиваване е национална мярка, попада в приложното поле само на Закона за чужденците в Република България.

Конкретно, както се сочи в жалбата и в писмената защита, спорът е по правилното приложение на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, съгласно която разпоредба се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е декларирал неверни данни.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 3 ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително нотариално заверена декларация за „предоставяне на адрес на пребиваване“. Представената декларация по делото е издадена от български гражданин, но същата не касае, съгласно изричната воля на декларатора, производство по предоставяне на право на продължително пребиваване и пред органите на СДВР. В декларацията изрично е записано, че се предоставя за да послужи пред българското министерство на външните работи и за предоставяне на виза тип Д, каквато виза е предоставена, както е посочено и в мотивите на оспорената заповед. От изричната воля на декларатора следва, че не предоставя адрес и жилище във връзка с процесното заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване в страната. Що се касае за срока на предоставяне на жилището по

декларацията, за който се препраща към договор за наем, без други данни, то такъв не е представен към заявлението. При тези обстоятелства, правилен е изводът, че невярно е деклариран адрес на пребиваване по заявлението.

Съгласно ч.142, ал.1 АПК, съдът преценява законосъобразността на административния акт към момента на издаването му, т.е. въз основа на представените от заявителя документи и установени от органа факти към момента на издаването на процесния отказ. В хода на съдебното производство от Б., е представена декларация допълнение към предходната, че жилището било осигурено за оспорващия и същият във всеки един момент има възможност да го обитава. Тази декларация е с нотариална заверка на подписа от дата 24.09.2025г., не дава яснота за срока и относимостта към процесното производство, обратното, изявлението, че жилището се предоставя във връзка с виза тип Д и да послужи пред министерството на външните работи, не е променено. Тази декларация следователно, не променя данни за факти и обстоятелства, произтичащи от представените към заявлението документи. На следващо място, няма данни и доказателства, че деклараторът е собственик на имота, доказателство за собственост не съставляват устните изявления, дадени при проверката от полицейските органи на адреса от домоуправителката на входа. На следващо място, представяне на доказателства за осигурено жилище, съгласно изискванията на т. 20 от пар.1 на ДР на ЗЧРБ - документи, както следва: нотариален акт или друг документ, доказващ собствеността или ползването на имота; документите, доказващи ползването на имота, следва да бъдат представени в оригинал или с нотариална заверка на подписите; както и декларация от собственика на имота за предоставен адрес на пребиваване; документите следва да бъдат за осигурено жилище за период от 1 година. Такива данни и доказателства няма. Без представяне на доказателства за осигурено жилище, в това число за разходите за ползването на жилището, не е възможно да се извърши преценката за разполагаеми средства. Недостоверно е да се приеме безвъзмездно предоставяне на жилище от чуждия гражданин в страната.

Действително в закона липсва изрично изискване чужденецът да пребивава постоянно на посочения от него в заявлението адрес в Република България, но това следва да бъде адресът, на който живее или ще живее в страната. При извършените проверки от страна на българските власти - предвид данните, за влизане в страната по копие от паспорта преди датата на заявлението и данните установени при проверката, при условие, че е разполагал с валидна виза, не е „пребивавал“ декларирания на адрес в страната след като е подал заявлението за предоставяне на право на пребиваване, няма данни и за намерение в бъдеще.

Посочването на точен адрес на пребиваване е от значение за проверките, които българските власти имат право да извършат. Подаването на заявлението за предоставяне на право на пребиваване следва да е свързано с действителни данни за пребиваване, подкрепени и с намерението трайно да се установи в страната, което е категорично отречено от чуждия гражданин още в заявлението му. Така същият не е посочил адрес на месторабота – тази част от заявлението му е непопълнена - л. 18 от делото. В случай, на намерение за трайно установяване в страната, би следвало да има данни за такъв адрес. По чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ е въведено задължение да бъдат представени доказателства за наличие на офис и в 7-дневен срок от настъпила промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството да ги декларира писмено в Българската търговско-промишлена палата, а при наличие на данни, че търговското представителство не отговаря на законовите изисквания, компетентните държавни органи информират Българската търговско-промишлена палата с цел предприемане на действия за заличаването му. Такъв офис е посочен в сертификата за регистрация, и в [населено място], но този адрес не е посочен като адрес по месторабота в заявлението на оспорващия, което поставя под въпрос и целта на пребиваването по последната разпоредба.

Подаването на заявлението не е израз на намерение да пребивава в страната, намерението следва да се докаже, дори предоставянето на адрес на пребиваване не е равностойно на действително намерение за пребиваване в страната. В случая заявлението и доказателствата към него не са свързани с данни, които да обосноват извод, че оспорващият желае действително да пребивава в страната. Понятието „пребиваване“ означава мястото, където дадено лице живее според българския тълковен речник, заявлението за право на пребиваване поначало е свързано с мястото в страната, където заявителят ще живее и който факт подлежи на доказване, както относно формалното предоставяне на адрес на пребиваване от собственика с нотариално заверена декларация, така и с данните от заявлението и представените доказателства в негова подкрепа.

В обобщение, към процесното заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване на чуждия гражданин в качеството му на представител по пълномощие на търговско представителство на чуждестранно търговско дружество, регистрирано в Българската търговско-промишлена палата, е изпълнено единствено изискването за представяне на виза - съгласно чл.24, ал.1 ЗЧРБ, виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ е кумулативно предвидено изискване.

Към процесното заявление не са представени доказателства по чл.24, ал.2 ЗЧРБ, че чужденецът разполага с достатъчни средства за издръжка, без да прибъгват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. – така през 2025г. минималната работна заплата е в размер на 1077лв., като се предвижда увеличение за 2026г. Следва да се посочи, че чл. 14, ал.1, т. 5вр. чл.19 от ППЗЧРБ изисква към заявление като процесното да бъдат представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибъгва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България. Както се обсъди по фактите, няма данни за регулярни постъпления по сметката на чуждия гражданин, няма данни и за източници на доходите му, следователно, не изпълнява изискването по посочената разпоредба да представи доказателства за достатъчни, стабилни, редовни и предвидими доходи.

В удостоверението на БТПП са вписани три лица като представители на търговското представителство в страната на иранското дружество, като оспорващият е вписан на трето място, което не осигурява изпълнение на ограничението в закона, **че само до две лица имат право да получат пребиваване по чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ.** Следвало е да представи доказателства за спазване на посоченото ограничение при подаване на заявлението за продължително пребиваване.

Следва да се посочи, че горните изисквания се съдържат като част от заявлението, но при подаването на процесното заявление не е отбелязано, че се позовава на тях. Предвид всичко изложено, оспореният отказ е материално-законосъобразен, установи се посоченото в него основание за отказ – по чл.26, ал.1 ЗЧРБ във връзка с чл.10 , ал.1, т.23 ЗЧРБ –декларирани неверни данни. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид своевременно направено искане за присъждане на разноски, такива следва да бъдат присъдени на ответника - за осъщественото процесуално представителство от юрисконсулт. На основание чл.143, ал.3 от АПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. или при превалутиране в евро, 102, 26 евро, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

На основание изложеното и чл. 172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Х. М. / Н. М., [дата на раждане] , гражданин на И., с паспорт № XV 53691141, валиден до 07.04.2026 г., срещу Заповед № №51з-5304/29.04.2025г., издадена от началник на отдел "Миграция" при СДВР.

ОСЪЖДА Х. М. / Н. М., [дата на раждане] , гражданин на И., с паспорт № XV 53691141, валиден до 07.04.2026 г., да заплати по бюджетана **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ** сумата от 102, 26 евро за разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия